

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ostravě projednal v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vladislava Topiarze a soudců JUDr. Danuše Teschlerové a JUDr. Čestmíra Dudy ve veřejném zasedání konaném dne

[datum] odvolání obžalovaného [celé jméno obviněného], narozeného [datum], proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 27. 5. 2020 sp. zn. 1 T 215/2018 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu.

S přihlédnutím k ustanovení § 259 odstavec 3 trestního řádu se nově rozhoduje takto:

Obžalovaný

[celé jméno obviněného], [datum narození] v [obec], bez zaměstnání, trvale bytem [adresa], t. č. ve vazbě ve Vazební věznici v Ostravě,

je vinen, že

v době nejméně od měsíce června 2018 do [datum] v [anonymizováno], ani jinde, ničím nepřispěl na výživu svého nezletilého syna [jméno], r. [rok], ač mu tato povinnost vyplývala z občanského zákoníku a byl tak povinen činit i na základě rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 2. 2016 sp. zn. 0P 199/2010 částkou 2 000 Kč měsíčně, vždy k 1. dni v měsíci předem k rukám prarodičů [jméno] a [jméno] [příjmení], o nezletilého ani jinak nepečoval a vyživovací povinnost jiným způsobem nekompenzoval, a dluží tak ještě nejméně 11 000 Kč, když po uvedené dobu řádně nepracoval a nespolupracoval s úřadem práce, takže mu výživné ani nemohlo být sráženo, pokud byl zaměstnán vyživovací povinnost neoznámil, přidělenou práci vykonával bez zájmu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juříčková.

dopouštěl se neomluvených absencí a nakonec do práce přestal docházet úplně, a prostředky k obživě čerpal pouze z částečného invalidního důchodu,

tedy

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku,

za to se odsuzuje:

Podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozená [jméno] [příjmení], narozena [datum], trv. bytem [adresa poškozeného].

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresního soudu byl obžalovaný [celé jméno obviněného] uznán vinným přechinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavce 2 tr. zákoníku. Odsouzen byl podle § 196 odstavce 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku. Podle § 56 odstavce 2 písmeno a) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 229 odstavce 1 tr. řádu byla poškozená [jméno] [příjmení], narozena [datum], odkázána se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Podle skutkových zjištění okresního soudu obžalovaný v době nejméně od měsíce června 2018 do

[datum] v [anonymizováno], ani jinde, ničím nepřispěl na výživu svého nezletilého syna [jméno], r. [rok], ač mu tato povinnost vyplývala z občanského zákoníku a byl tak povinen činit i na základě rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 2. 2016 sp. zn. 0P 199/2010 částkou 2 000 Kč měsíčně, vždy k 1. dni v měsíci předem k rukám prarodičů [jméno] a [jméno] [příjmení], o nezletilého ani jinak nepečoval a vyživovací povinnost jiným způsobem nekompenzoval, pouze dne [datum] zaslal částku 3 000 Kč, a dluží tak ještě nejméně 17 000 Kč, když po uvedené dobu řádně nepracoval a nespolupracoval s úřadem práce, takže mu výživné ani nemohlo být sráženo, pokud byl zaměstnán vyživovací povinnost neoznámil, přidělenou práci vykonával bez zájmu, dopouštěl se neomluvených absencí a nakonec do práce přestal docházet úplně, a prostředky k obživě čerpal pouze z částečného invalidního důchodu.

3. Proti rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil do výroku o trestu a jednak sám, jednak prostřednictvím svého obhájce odůvodnil tím, že trest se mu jeví přísný, neboť okresní soud nezohlednil jeho doznání a skutečnost, že částkou ve výši 3 000 Kč uhradil alespoň část výživného.

4. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku a správnost postupu řízení rozhodnutí předcházející, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je zčásti důvodné.

5. Pokud jde o postup v dosavadním řízení, shledal v něm krajský soud nedostatky či pochybení spočívající v tom, že okresní soud sice provedl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu dokazování v potřebném rozsahu tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, avšak provedené důkazy vyhodnotil v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a pro rozpor mezi skutkovými zjištěními a použitou právní kvalifikací pro jednání obžalovaného učinil zákonu odporující rozhodnutí o vině a trestu. Proto krajský soud po přezkoumání věci podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juříčková.

§ 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu k odvolání obžalovaného napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a s přihlédnutím k ustanovení § 259 odstavec 3 trestního řádu sám ve věci nově rozhodl.

6. Krajský soud především zjistil, že okresní soud upravil ve skutkové větě napadeného rozsudku dobu, po kterou se měl obžalovaný trestného činu kladeného mu v této trestní věci dopouštět, na dobu od nejméně měsíce června 2018 do [datum], zatímco v návrhu na potrestání Okresního státního zastupitelství v Bruntále ze dne 7.12.2018 sp.zn. 1 ZK 213/2018, který byl u Okresního soudu v Bruntále podán dne [datum] je doba protiprávního jednání obžalovaného uvedena od měsíce června 2018 dosud, lze tedy usoudit, že do [datum] Ani samosoudkyně okresního soudu, ani státní zástupkyně OSZ v Bruntále nevzaly v úvahu tu skutečnost, že v jiné trestní věci byl obžalovaný od [datum] do [datum] ve vazbě. Tato skutečnost se však musela projevit ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku. Vyjma tohoto pochybení je skutková věta formulována tak, že s ohledem na dikci ust. § 196 odst. 2 tr. zákoníku a stávající právní praxi, které vyžadují prokazatelné aktivní vyhýbání se plnění vyživovací povinnosti a nikoliv pouze pasivní přístup pachatele, je v rozporu s použitou právní kvalifikací pro jednání obžalovaného, proto se krajský soud nemohl s touto právní kvalifikací ztotožnit, neboť jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě napadeného rozsudku, naplňuje, jak po objektivní, tak po subjektivní stránce, všechny zákonné znaky skutkové podstaty toliko přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku.

7. S ohledem na to, že odvolací soud dospěl k závěru, že po formální stránce jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku naplněny, zabýval se v rámci odvolacího řízení jednáním obžalovaného i z hlediska jeho společenské škodlivosti tak, jak mu ukládá ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. V tomto případě dospěl jednoznačně k závěru k závěru, že trestní odpovědnost obžalovaného je dána a je natolik vysoká, že k vyřešení věci by nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu než trestního zákoníku.

8. Protože krajský soud nově rozhodl o vině obžalovaného, musel nově rozhodnout i o trestu, kterým ho za jeho protiprávní jednání postihne. Při ukládání trestu respektoval ustanovení §§ 37, 38, 39 tr. zákoníku, o obecných ustanoveních pro ukládání trestních sankcí, jejich přiměřenosti a stanovení druhu a výměry trestu i ust. §§ 41 a 42 tr. zákoníku o okolnostech polehčujících a přitěžujících. Uložil obžalovanému, s ohledem na povahu a závažnost trestného činu, jehož se dopustil, na způsob, jakým jej spáchal, na následky, které jeho jednání mělo i s ohledem na jeho pohnutku i samotnou osobu obžalovaného, který má v opisu rejstříku trestů deset záznamů pro různorodou trestnou činnost a současně se přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 tr. zákoníku dopustil ve speciální recidivě, opět nepodmíněný trest odnětí svobody, a to v trvání 10 měsíců, kdy konkrétní výměra trestu odpovídá, jak zjištěnému stupni škodlivosti jednání obžalovaného, tak i možnosti jeho nápravy. Zařazení obžalovaného pro výkon uloženého trestu do věznice s ostrahou je plně v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

9. S ohledem na skutečnost, že nárok na náhradu škody [jméno] [příjmení] vyplývá již rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 2. 2016 sp. zn. 0P 199/2010, byla i krajským soudem se svým nárokem podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i nespěch obviněného

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v [obec].

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) -l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 1. července 2020

JUDr. Vladislav Topiarz v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Danuše Teschlerová v. r.